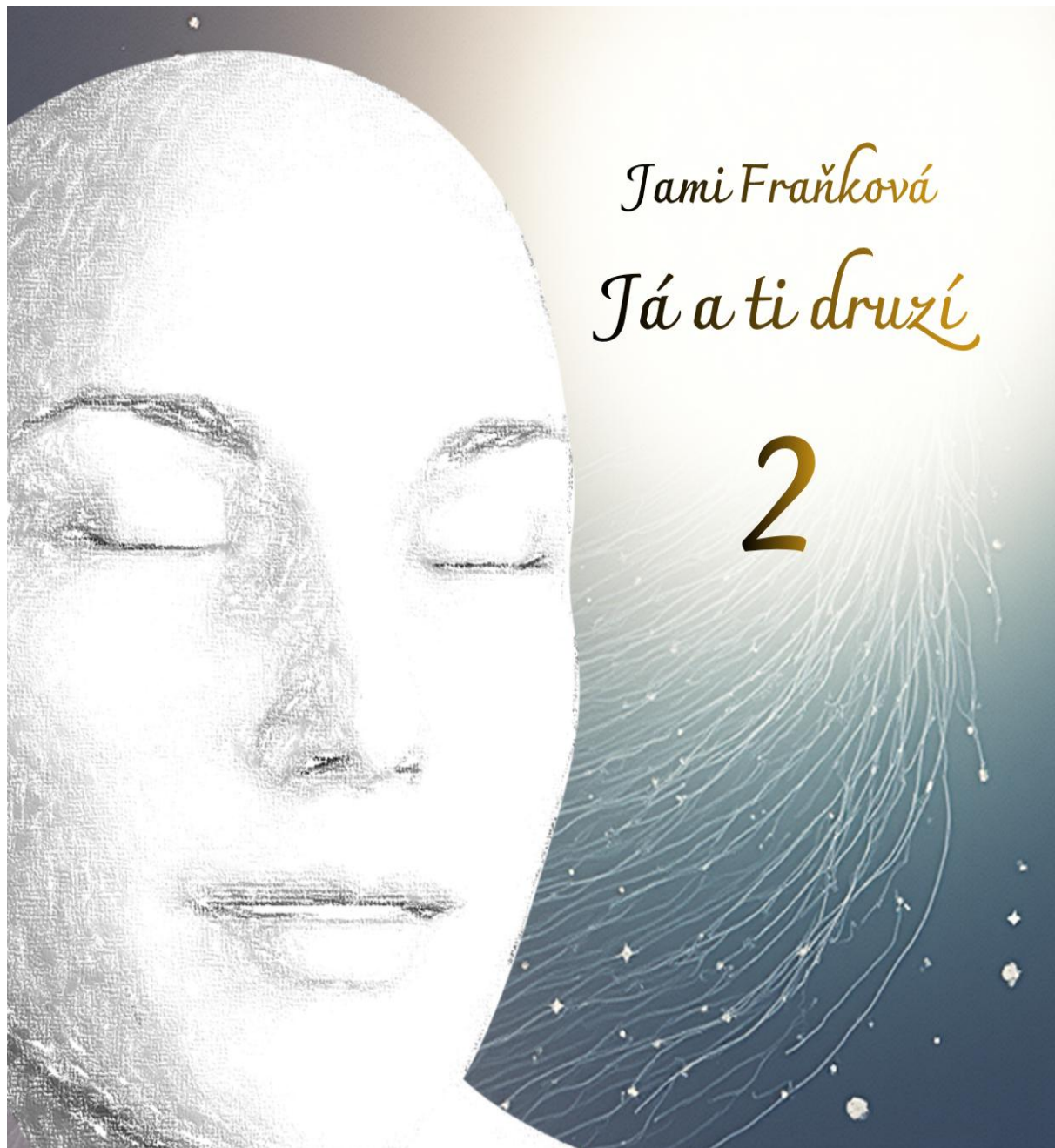
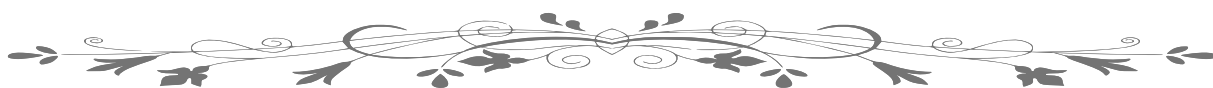
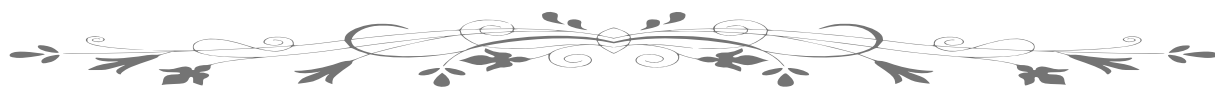

Jami Fraňková
Já a ti druzí

2

PODĚKOVÁNÍ

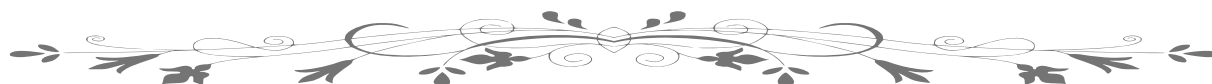
Když šedý závoj spadne z očí, myslí, srdce, pak jasně vidím svůj cíl. I má múza, která mi sedí na rameni, šeptá: „Napiš další, napiš další ... Další povídky o životě bez vlasů.“ A já ji poslechnu. Zjišťuji však, že dnes už nejsem stejná, jako před rokem, když vznikala má první e–knihka Já a ti druzí.

*Nejsem táž Jami díky lidem kolem mě a díky zkušenostem, které mi **ONI** pomohli zažít a pochopit. A tak pečuji velký koláč vděčnosti. Ukrajuji z něho dílky, aby se dostalo na všechny, kdo pomohli. Pomohli **mně** odložit tápání, nerozhodnost a bázeň do truhlice s šedým závojem.*

Děkovné dílky sladké mňamky směřují k Martince Heš a Pepovi Šormovi, další kousky letí k Šálkařkám, se kterými jsem měla tu čest se setkat. Asi největší kousek pomyslné dobrůtky by nakrmil krajinu vlidného přístupu, nekonkurenčního prostředí, inspirace a podpory, kterou výše jmenovaní nezištně vytvářejí.

Děkuji

PS: Kousek koláče zbyl i na mě, přece by to beze mě nešlo, no né?

Malý dopis čtenářům

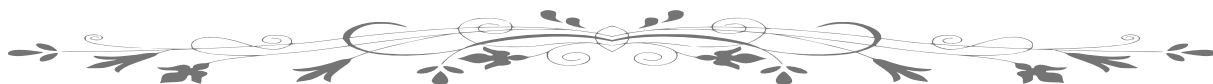
Milý čtenáři,

děkuji i tobě, že ses rozhodl přečíst mé povídky. Než však začneš, ráda bych tě pozvala do historie svého psaní.

*Před nějakou dobou jsem se rozhodla napsat krátké příběhy ze života ženy, která přišla o vlasy. Děj jsem zasadila jako kytku do květináče malého městečka pod horami, které je obklopeno hustými lesy a loukami. Dala jsem v něm vykvést svérázným postavičkám, se kterými se budeš v povídkách opakovaně setkávat. Nejdřív jsem psala tzv. do šuplíku. Pak jsem díky Martince Heš dostala šanci uveřejnit své povídky v podobě mé první e–knížky *Já a ti druzí*. Nyní máš před očima druhý díl, vlastně pokračování povídek z dílu předchozího. Můžeš je číst v jakémkoliv sledu, ale byla bych ráda, kdybys četl popořadě. Svým způsobem na sebe totiž navazují.*

Přeji ti dobrou zábavu

Tvá Jami (Jarmila) Fraňková

POVÍDKY

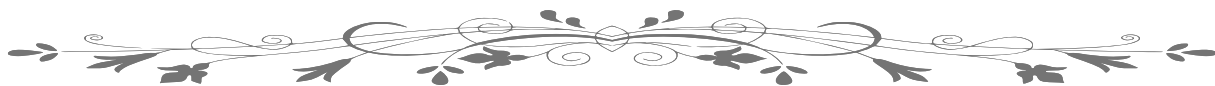
Boženko, má milá ...

Brest, Brest, Brest, je za trest!

Kdo si hraje, nezlobí, praví naše přísloví.

Šachy? Šachy! Šachy... Žádný strachy!

Osudové setkání možná všechny zachrání.

*Boženko, má milá,
kam ses mi ztratila?
Náhoda, nebo sen?
Nezdálo se mi to jen?*

Když jsem se brzy ráno vykulila z postele, radostně a jen tak v pyžamu a s holou hlavou jsem vylezla ven na zahradu. „A je to tady,“ prozpěvují si, a přitom poskakují v pantoflích po chodníčku, který je spojovacím mostem mezi domem a brankou. Chodníček je poskládaný z obyčejných šedivých dlaždic. ON sám je však neobyčejný. Svou kamennou mocí umravňuje bujaře rostoucí travu, která ho, zvláště teď na jaře, každý den ukňourává, aby nepřekážel a ONA se mohla roztahovat podle libosti.

U branky zatleskám rukama, obezřetně se rozhlédnu. Nikdo nikde. Klaním se do všech stran. Komu? No přece té jarní kráse. Ptáci nadšeně řvou, stromy se chystají kvést, zeleň bují jako na objednávku a slunce vychází nad obzor. Po chvíli si začínám uvědomovat, že jarní chlad přece jen ještě nevzdal svou nadvládu nad brzkým ránem.

Brrrrrrr. Zimáááá. V mžiku uháním do teplé náruče naší kuchyně. V hlavě se rodí plán na dnešní den. V záplavě naprosto všedních a nezajímavých informací se vyjímá jedna, která se zdá být světlým bodem mého budoucího programu. Knihovna! Jo! Tam musím! Kvůli sousedovic vnukovi Lukášovi. Ten malý nezbeda je jako neřízená střela. Co my už s ním zažili kvůli jeho divokosti, to by vydalo na román.

Usmyslela jsem si, že mu budu číst pohádky, klasiku. Asi Erbena, nebo že by Němcovou? A protože jsem nevyléčitelná optimistka, představuju si, že Lukáš bude s nadšením poslouchat, odloží tablet, zklidní se a vůbec... Četba má přece vždy pozitivní účinek na člověčí mysl. Myšlenky o záchraně malého Lukáše prostřednictvím četby pohádek se nenasytně roztahují v mé fantazii. A zatímco má mysl pluje na růžovém obláčku, mé přizemnější já do sebe souká palivo v podobě chleba s máslem a šunkou. Zalévám se pořádným hrnkem čaje. Musím se přece posilnit před tak důležitým úkolem!

Než byste řekli švec, stojím znovu u branky. Tentokrát ale fakt ne v pyžamu. Jdu přece do knihovny, a proto jsem se městsky oblékla. Vyleštěné polobotky, málem nové džíny, kabátek jako z módního časopisu ala second hand. I mé hlavičce jsem věnovala náležitou pozornost. Trůnil na ní pracně uvázaný turbánek divoké barevnosti. Byla jsem se sebou náležitě spokojená.

Jediný, kdo neladil, byl starý batoh. Toho se ale nevzdám, knihovna neknihovna. Ten půjde se mnou! A basta! Bez diskuze! Všechny kabelky pečlivě uložené ve skřini si tichounce pobřečely a povzdychaly. Zas nikam nepůjdou...

Zavírám branku zvenčí. Chystám se, že vykročím směr knihovna. A pak... Nevím, co mě to popadlo. Ani vám nedovedu vysvětlit, proč jsem místo do knihovny zamířila úplně opačným směrem. Přitáhl si mě les? Nebo to tajemno, které z něj vyzařovalo? Stává se vám to taky? Mně ano. Rozum je vyšachován něčím silnějším. A to něco mě vede ven, do přírody, mimo civilizaci.

V lese pilně ohařím. Že nevíte, co to je? Dobrá, popíšu vám to. Chováte se jako pes. Čenicháte, stříháte ušima, aby vám neunikl ani ten nejmenší ptačí trylek. Hele, tam něco zašustilo! Jdu to prozkoumat. Po chvíli zklamaně mávnu rukou. Předě mnou na zemi leží vybělená kost nějakého lesního tvora. Vzpomenu si, že jsem člověk a opravdu tu kost nezačnu ohryzávat. Spíš ji přeopatrně obcháším. Cosi se mihne za mnou v hustých keřích. Nějaký tmavý stín a pohybuje se souběžně se mnou. Rázem jsem zpátky na lesní cestě. Sotva tam obřím skokem doskočím, tak se temný stín zhmotní pár metrů ode mě. Jelen. Krasavec. Majestátní svou elegancí a velikostí. JÁ stojím jako socha. ON ne. Velebně přechází pomalým krokem lesní cestu a vzápětí mizí za keři a stromy. Ufffff. Ulevilo se mi. Kecat, že jsem neměla v kalhotách, vám fakt nebudu. Mé potní žlázy se probouzejí k mohutné akci.

Hbitě sundávám batoh a hledám kapesník. Toužím si otřít zpocené čelo a vlastně celou hlavu i krk. Můj pohled zamíří k zemi. „A dopřic,“ zaječím. Stojím v kaluži čvachtavého lesního bahýnka. Moje vyblejskané městské boty tiše brečí. Já vztekle prskám kolem sebe jadrné nadávky.

Všimli jste si někdy, že když hlasitě nadáváte, nejen se vám uleví, ale dokonce vás pak přepadne záchvat smíchu? Mně se to stává pravidelně. Je to taková psychohygiena. To by řekla moje švagrová Věruška Beruška. Jen ještě maličká poznámka k tomu brblání – nesmí vás nikdo slyšet. Výrazy, které používám, jsou nepublikovatelné.

Sundávám turbánek z hlavy. Když si utírám pot, uklidňuju se. To asi ten čerstvý lesní luft! Provětrává mi mozkové závity a ony se mi odměňují. Začíná mi to myslet. Rázem jsem se dostala z jinové části mozku do té jangové, výkonnostní. Namotávám si na hlavu jen tak halabala ten kus barevného hadru. Sbohem má ranní pečlivosti.

Chvilé rozhodování, co dál. Pak z hloubi mé mysli zní povel: „Čelém vzad a hurá do knihovny! Boženka čeká!“ Že vypadám jako chrochtavé lesní zvířátko mi vůbec nevadí. Chci dosáhnout cíle a splnit svůj – pro mě v tu chvíli – posvátný úkol.

Cestou zpět nevnímám, kudy jdu. Zním se, tohle dělám často. Zatím jsem se nepoučila, jak je důležité být v lese ostražitá. Kroutíte hlavou nad mou lehkovážností? Nekruťte, já vám to vysvětlím. Celá moje myšlenková kapacita je pohlcena vzpomínkami na pohádky Boženy Němcové. Jako dítě jsem je četla stále dokola. Později jsem milovala i jejich filmová zpracování. ONA byla pro mě Paní Spisovatelka. A to víte, že jsem se pídila po jejich životních osudech a prožívala s ní její trable i v posledním filmovém seriálu, který byl o této pozoruhodné ženě natočen.

Rázně si vykračuju, a přitom si představuju, jak bude malý čertík Lukáš rád, když mu budu číst pohádky. Úplně se koupu ve svých očekáváních. A kdo mi opět hodí klacek pod nohy? Ano, nemýlíte se – paní realita. Vlastně Královna příroda. Stojím na svažujícím se břehu, pode mnou dravě bublá malá horská říčka. Ani nevím, jak se jmenuje. Já ji ve své originální místopisné mapě pojmenovala Divoká Kráska.

Kamenité řečiště je omýváno křišťálově ledovou vodou. Valí se s elegancí a silou dravce, kterého jen tak někdo nezkrátí. „No, ty vole!“ halasně překřikuju šumění té životodárné tekutiny. Stojím na jedné straně. Knihovna – můj cíl – na té druhé.

Okamžitě vymyslím plán, jak se dostat na druhý břeh. Jít po mostě? Ani omylem! Je nejmíň pět kilometrů daleko. Soustředěně studuju tok říčky. Oči rentgenují kameny a vyhledávají místa vhodná k eventuálnímu přeskoku na další balvánek a tím blíž ke druhému břehu. „Ahá, tady by to šlo,“ mumlám si pro sebe. „Tak šup, pak sem a hop, neváhej jen,“ pobízím se a zároveň provádím roztodivné skoky provázené balancováním a vyvažováním rovnováhy. Už jsem chtěla přeskočit na poslední balvánek, který byl nejbližší k druhému břehu, když vtom mi hlavou bleskla vzpomínka na TEN poměrně nový seriál. Hádejte o kom? Správně, o Boženě Němcové. V tom daném díle stála na velkém balvanu nad rozbouranou řekou. Vztek na svůj ženský úděl proudil z jejího hrdla stejně divoce jako voda obtékající po stranách ten kus studeného šutru. Necitlivý divák by asi poznamenal, že řvala jako pominutá.

Ona vzpomínka zastavila mé balancování. Předposlední balvánek na cestě k druhému břehu se stává mým dočasným útočištěm. Chvilí přemýšlím. Pak začnu pěkně nahlas kvílet. Vyluzuju různé zvuky, od těch nejhlubších až po ty tenoučké, které řezou do uší jako houkačka požárního vozu. Ty syrové výkřiky se derou z hloubi mého bezvlasého já. Pokud byste je chtěli přeložit do srozumitelnosti, znamenalo by to asi tohle: „Proč JÁ nemám vlasy? Proč zrovna já, a ne protivná a zapšklá sousedka Holmanová? Co jsem komu udělala?“

Mohutně kvílím a pomáhám si i rukama, kterými teatrálně rozvířuju vzduch jako nějaká

světoznámá pěvecká stár při svém vystoupení. Svět kolem mizí, jsem tu jen já, Divoká Kráska a Boženka, samozřejmě že Němcová.

„Teto, co tu blbneš!?“ nějaký mužský hlas mě drsně rve zpátky do onoho poněkud šedivého světa bez fantazie. Realita, realita, ach jóó... Má podobu ledové sprchy. Vrací mě na viklavý balvánek uprostřed vodního toku. Mžourám očima, poněkud nevrle hledám pachatele, původce toho hlasu. Jsem mrzutá. Jako by mi ukradli kus mého světa. Z vyvýšeného břehu na mě kouká několik hlav. Nejdřív koňská, těsně nad ní se pak směje hlava synovce Míly. Kolem nich zvědavě vykukují ostatní členové jeho company. Mladičké jalovice, mezi nimi dvě psí hlavy. Sledují mé představení jako na divadle. ONI vypadají natěšeně, JÁ jsem se zasekla jak lopata do ztvrdlé hlíny.

Mlčky absolvuji poslední skok na břeh. S rozpačitým úsměvem se škrábu dál až k tomu mnohohlavému stádečku nečekaných diváků. „Ahoj, Mílo, ahoj všichni,“ tvářím se, jako by se nechumelilo. Teda – snažím se. Intenzivně však vnímám Mílův chápavý úsměv. I ostatní se podle mě tak nějak pitomě usmívají. Začíná mě to úděsně vytáčet. Proč? Protože z jejich miloučkových úsměvů kane takové to sladce laskavé pochopení, jakým se obdarovávají cvoci, abys je třeba nějak nevytočil. Chór jejich vnitřních hlasů a hlásků unizono brumlá: „Naše tetka Janka, trošku cvok, ale jinak neškodná.“

Otazník nad Mílovou hlavou nemizí, spíš se zdá, že se pořád zvětšuje. Než se stačí opět zeptat, cože tu dělám, tak rychle odseknou: „Tys neviděl Boženu Němcovou?“ Mílovo čelo se zkrabatí úsilím porozumět otázce. Nakonec pokrčí rameny, rozhlédne se pátravě kolem a říká: „A kde jako? Ona tu někde byla s tebou? Ztratila se? Ty ji hledáš?“ Lapám po dechu a v duchu si říkám: „To snad není možné! ON nezná Němcovou! Mou milovanou spisovatelku!“ Nadechuju se, abych Mílu označila tím správným jadrným výrazem, který přináleží literárním ignorantům a podobným individuím. Ve zlomku vteřiny se však kolem mě mihne něco, co mě zarazí. TO NĚCO způsobí, že se jen chápavě pousměju, a tak nějak halabala mávnu rukou. Myslím si: „Já, exot bez vlasů, kvílející v proudu ledové říčky, on kulturní exot nemající tušení o existenci velikanů naší literatury.“ V tu chvíli jsme exoti oba. I když je mezi námi jeden malinkatý rozdíleček – Míla naprosto netuší, proč je za exota, zatímco já jo.

Proud mých myšlenek náhle přeruší jeho otázka: „Této, chceš se svézt?“ Nabízí mi pohled na svět z koňského hřbetu. Kdo by nechtěl! Vzápětí sedím v sedle. Míla vede svou klisnu směrem zpátky, ke stájím. Celá skupinka jaloviček nás váhavě sleduje. Kolem se pletou Mílovi psi. Scéna jako z amerického westernu. Pyšně se rozhlížím kolem dokola, nadýmám se jako holub na báni. Obdivuju synovce Mílu, jak ho celá zvířecí družina poslouchá a respektuje.

Už mi vůbec nevádí, že před chvílí fakt tady hledal Němcovou.

Vzpomínám na dobu, kdy tenhle mladý muž chodil do školy. Už tehdy bylo jasné, že kromě farmaření a přírody ho nic dalšího nezajímá. Co jen se jeho máma nazlobila nad každým vysvědčením. V záplavě čtverek se vyjímal jednička z přírodopisu, z tělocviku a samozřejmě z chování. Mílu nic jiného nebavilo, nepovažoval to za podstatné pro svůj život. Nejdůležitější byla práce na statku, les, příroda, myslivost a rybaření. Lidi, jak ten rozuměl zvířatům! Prý to zdědil po svém dědovi, starém Šimánkovi.

V poklidném tempu se blížíme ke stájím. Míla mi pomáhá sešplhat ze hřbetu jeho poslušné klisny. „Zajdi za mámou,“ povídá najednou, „bude ráda.“ Kývnu na pozdrav a už radostně šupajdím za svou milovanou švagrovou. Letím přímo do centra dění, totiž do kuchyně, která je srdcem celého statku. A tam v zástěře a s pekáčem buchet v utěrce kmitá Věruška Beruška. Baf! Vyhrknu zpoza dveří. Švagrule málem leknutím pustí pekáč. Vzápětí mě z legrace honí s utěrkou v ruce po kuchyni. „Ty potvoro,“ nadává naoko rozdurděně. A než se stačím vzpamatovat, mám před sebou kafač jako pro obry a na talíři buchtovou nadílku poprášenou moučkovým cukrem, který na právě upečené dobrotě vytváří mohutné bělostné závěje.

„A co ty tady?“ vyzvídá Beruška. Když jí začnu vypravovat celou svou anabázi inspirovanou Lukášem a Boženou Němcovou, posadí se za stůl a baculatýma rukama si podepře svou kulatoučkou bradu. A já melu a melu a do toho usrkávám kafe a cpu se buchtami. Když už jsem u místa v potoce, pleskne se Beruška do hlavy. Vyhrkne: „Počkej chvílku. Vydrž!“ Odbíhá do vedlejší místnosti, odkud je vzápětí slyšet nějaké šustění, brblání a klapání. V další vteřině mi dává přímo před nos nějakou knihu. Stařenku, která dozajista do této chvíle sladce hnípala celá léta v knihovničce za dveřmi.

Bez brýlí na nose jsem slepá jako krtek. Hrabu se nedočkavě v batohu. „Tady jste, okuláry moje drahé,“ oslovuju brýle s jedním uchem. To druhé se kdysi ulomilo a skončilo v propadlišti dějin. Přes zašpiněná skla slabikuju napůl setřené písmo na hřbetu knihy: „Božena Němcová Národní pohádky. Mám najednou pocit, že se uzavřel nějaký tajemný kruh.“

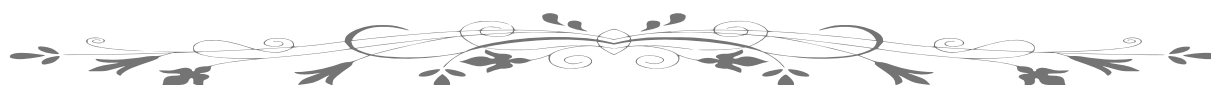
Pomaloučku a s posvátnou úctou otevírám knihu hned na začátku. I přes poněkud umolousaný vzhled září ze zažloutlého papíru první stránky věnování: „*Pro mého milovaného vnuka Lukáše. Babi Eda.*“

Další vteřiny se zdají být dlouhé jako hodiny. Nevěřicně zírám na těch pár řádků napsaných dnes už vyrudlým inkoustem. „Kdo je Lukáš?“ vyletí ze mě a otázka si probíjí cestu prostorem až k Beruščiným uším. „Jóó Lukáš...“ chvíle zamyšlení, pak se její oči rozjasní. „No

to je přece otec mého muže, Mílův děda.“

Domů si v batohu odnáším poklad nejcennější – staříčkou ohmatanou knihu pohádek Boženy Němcové. Křepce si vykračuju posilněna kávou a buchtami. Vůbec mi nevadí, že teď už musím rázovat po úzkém chodníčku vedle hlavní silnice. Ještě asi kilometr vrtím hlavou. *Co TO jako všechno bylo?* Přehrávám si ve vzpomínkách les, jelena, říčku ... Náhoda, nebo sen? Nezdá se mi všechno jen?

Milí zlatí, nezdá! Staříčkový batoh nadskakuje do rytmu mých kroků a do zad mě pekelně tlačí tvrdé desky Národních pohádek Boženy Němcové.

*Brest, Brest, Brest,
je za trest!*

Telefon. Vyzvání jako na poplach. Sundávám batoh z ramen a lovím a lovím. „Kde jsi, přišero!“ nadávám mu. Jasně! Až ta poslední kapsa. JÁ: „Co se děje?“ MŮJ MUŽ: „No kde si?“ Úplně jsem ve víru nedávných událostí zapomněla na to, že jsme pozvali sousedy na odpolední opékačku našich klobás. Ano, NAŠICH! Slyšíte tu hrdost v mém hlase? Ty klobásy jsou majstrštykem drahé polovičky. Kdo je ochutnal, nechce jiné! „Už letím,“ slibuju a vzápětí rázně přidávám do kroku.

Halasně si prozpěvuju: „Já jela na koni, já jela na koni“. Nebojte, nikdo mě neslyší, po hlavní cestě do městečka z této strany skoro nikdo nejezdí. Krok, krok! Raz, dva! Vražedné tempo mi vydrží asi pět minut. Pak mi nohy dávají jasný signál: „Si se zbláznila? Nevíš, kolik nám je?“

Okamžitě zpomaluju. Nohy jsou váženými členy mého JÁ, a proto je poslouchám. Teda většinou. Když míjím honosnou vilku, poznamenám: „A hele, Brestovo!“ Zpomaluju ještě víc, až zastavím úplně. Jako by mi došlo palivo. Ale to je omyl, drahoušci. Já jen nevěřicně zírám na zbrusu nový a pořádně ošklivý plot ohraničující Brestovo království. „No ty vogo,“ ťukám si na čelo na znamení, že NĚKDO tady nemá všech pět pohromadě, a JÁ to rozhodně nejsem.

Chvíli jen tak přešlapuju, ale pak mi řeka ubíhajícího času připomene, že mám spěchat. Klobásky a kamarádi nepočkají! Rozhlížím se. V hlavě jediná otázka: „Jak se dostat co nejrychleji k nám? Přece nebudu obcházet půlku městečka!“ Urputně přitom zírám na velikou a hnusnou tabuli s nápisem jako vrata „*SOUKROMÝ POZEMEK, VSTUP ZAKÁZÁN!*“

Vteřinové rozhodnutí a já hbitě přelézám plot do zahrady. To se divíte, co? Až vám vysvětlím, o co jde, přestanete na mě tak nevěřicně čučet a pochopíte.

Za starých a dobrých časů vedla totiž okrajem zahrady pěšina. Staří usedlíci, a jasně, že i já a mí blízcí, jsme si tudy zkracovali cestu nahoru k našim vilkám. Původní majitelé to brali jako samozřejmost, my ostatní taky. Pak ale nemovitost změnila pána. Stal se jím slavný herec z Prahy, Brest. Jiný pán, jiný krám! Výsledkem je hnusný plot, a ještě škaredější cedule. Tak sbohem, dobré sousedské vztahy!

No a už dost vysvětlování, musím se proplížit zahradou. Divně nezvyklý pohyb mi dává zabrat. Už dlouho jsem si nehrála na indiány. Příkrčeně se probíjím okrajem zahrady směrem nahoru. Rozhlížím se jako Apač na válečné stezce. Vypadá to, že neruda Brest tu není. Všude prázdno. Při plížení skenuju okolí. Můj pohled se zastavuje u bazénu, vedle kterého se pýchou nadýmá luxusní zahradní posezení s grilem a občerstvením na načančaných stolečcích. Zaostruju zrak. Marně. Šestým smyslem vnímám, že se tam nachází něco divného. Bleskem sebou fláknou za ozdobné keře, kterých se tu nachází požehnaně.

Nějaká pružná větvička se zahákne za můj pestrobarevný turbánek a ne a ne se pustit. Potvora jedna! Neváhám a osvobozuju se od toho kusu látky, který zakrývá mé citlivé místečko – plešatou hlavu. Vytahuju z batohu dalekohled. Zaostruju správným směrem. Sakra! U bazénu visí z lehátka ruka! Okamžitě se postavím, abych měla lepší výhled. Brest! Jen v miniaturních plavkách! A nehýbe se! *Se opaluje na jarním slunci nebo co? Je docela čerstvo. Já bych zmrzla.... A že se ani nehne?!* Rozpačitě postávám u jednoho z keřů, nemůžu se rozhodnout, co mám dělat. *Co když je mrtvej? Pár vteřin přemýšlení ... A co když není?*

„Běž se kouknout,“ radí mi starostlivá část mého já, „co když se mu udělalo blbě?“ „Nechod, zdrhej!“ ponouká mě jeho ustrašenější sestra. Je ještě třetí možnost. Stoupám zahradou, co mi síly stačí. V hlavě jediná myšlenka – musím to říct ostatním. Víc hlav, víc rozumu.

Škubnu brankou na zadním konci zahrady. Není zamčená. Chvála starým dobrým časům a původním majitelům! Brest pravděpodobně ani netuší, že nějakou branku má. *Chichichi!* Mám z toho srandu. Pár skoků a už se řítím jako povodeň rovnou k nám.

A na naší zahradě klid, pohoda, ohýnek plápolá, klobásy čekají v pozoru u ohně, jsou nachystány na opékání. Václav s mým mužem sedí na lavičce, popíjejí pivičko přímo z lahve a jejich klidné hlasy prozrazují, že dozajista řeší nějaké veledůležité mužské filosofické téma.

Energie klidu a pohody se rázem sráží s mocnou energií povodně. Povodeň, tedy já, už z povzdálí ječí: „Brest! Je mrtvej!“ Schválně hulákám jak na lesy. Dramaticky přeháním. Užívám si to. A zatímco moje mysl horlivě spřádá další katastrofické scénáře, oba muži dál nevzrušeně popíjejí pivo. Sedí dál u ohníčku a po mém vskutku divadelním antré se ani nepohnou. Nechápu, proč hned nevyskočí a neženou se k místu činu?!

Dýchám jako lokomotiva, oči vyvalené jak tenisáky. „Na, dej si,“ podává mi manžel láhev, a tak poněkud zvláště se na mě kouká. Sahá si přitom na hlavu a koulí očima. Nereaguju. Mám děsnou žízeň. Nedočkavě popadnu flašku a vylokám její obsah na jeden zátah. To zabere.

Oba muži se najednou na mě zvědavě dívají. Zmateně vysvětluju, že už je chladno a on, teda Brest, tam nehnutě leží u bazénu, v podstatě nahatý. A nehýbe se. „Stála jsem tam asi deset minut,“ dodávám, „a on ani ťuk, ani prstíčkem nezacukal.“

A co myslíte, jaká byla jejich reakce? Že nevíte? Já vám to teda zreprodukuju. Manžel: „Ále, Pražáci, znáš je, ožerou se, pak zachrání u bazénu, neřeš to.“ Václav souhlasně přikyvuje a dodává: „Zas tam měl nějaký ten jejich héreckej mejdan.“ Nevěřím svým uším.

Než stihnu jakkoliv zareagovat, přichází Václavova žena Hanka. Společně se chytáme dalších příprav – krájíme chleba, lovíme z lahve kyselý okurčičky, stavíme na boční stůlek hořčici a různé další pochoutky. Voní tu Hančin čerstvě upečený koláč. A samozřejmě, všemu vévodí čirá tekutina v průhledné lahvi. Naše slivovice. Pojistka, kdyby někomu něco nesadlo, to je snad jasné. Jasné je i to, že Brest je pro tuto chvíli odsunut někam pryč. Naším životům vévodí dokřupava opečené klobásky. Máme mastné brady a zapatlané ruce. Spokojenost hraje prim. Pohoda roztahuje svá nádherná křídla. Jarní podvečer jak malovaný.

Jako malilinkatý ostrý kamínek se však do mé mysli zarývá vteřinová vzpomínka na Bresta. Otevírám pusku, že přece jako správná kamarádka musím Hance dopodrobna poreferovat, co se stalo ... Nestačím se ani nadechnout, protože se z dolní zahrady ozve strašlivý křik doprovázený sprostými nadávkami. Hluk se přibližuje blíž a blíž. Už rozeznáváme jednotlivé tóniny. Pisklavé ječení připomínající pokaženou cirkulárku přerušuje hlubší hlas naprosto vytočeného dospěláka. Tak trochu šílený duet.

Z večerního pološera se k nám prudce řítí dvě postavy. Ta rychlejší a hbitější – to je malý Lukášek. Hlava se mu v běhu třepotá a jeho rozčepýřené vlasy jako by nestíhaly svého majitele. Malá ústa vydávají tenoučký ječivý zvuk. Za ním se žene velká postava v miniaturních plavečkách prapodivně zmatlaná a ulepená nějakým hnusem. Sám velký Brest! Mezi námi a jimi už jen oheň. Lukášek málem do něj vletí. Potový Václav ho naštěstí duchapřítomně chytá za tričko. Pološílený Brest naštěstí včas brzdí sám.

A jako by toho nebylo dost, řítí se sem od vedle lavina Jonášových. Museli pravděpodobně slyšet ten hrozný jekot. V čele Lukášova máma s agresivním výrazem ve tváři, v závěsu za ní dědeček Jonáš a celý peloton uzavírá poněkud dýchavičná babička Jonášová. Rázná matka rafne Lukáše, otáčí ho čelem k ohni, aby na kluka líp viděla. Ve vteřině zjišťuje, že mu v podstatě nic není. Bylo vidět, že se jí ulevilo. Vzápětí začíná výslech: „Kdes byl?!“ Lukáš podle svého zvyku lítostivě popotahuje. Jeho hubená ručička ukazuje směrem k Brestově zahradě. Chvilí to vypadá, že Lukáš schytá nějaký ten pohlavek. Ale on, ten malý čert, má svou

mámu přečtenou. Pohotově si zakrývá ručkama hlavu a kňourá: „Já nic!“ Jonáška ho ani nenechá domluvit a útočí znovu: „Nekecej, „cos tam dělal?! Neříkala jsem ti stokrát, že tam nesmíš!!! A čím ses tak zprasil?! Kdo to má prát!!!“

Lukášovo tričko je zmatlané jakousi nahnědlou tekutinou. Do ní se vpíjí jasnější červená. Krásně abstraktní obraz na tričku je doplněn troškou žluté a sem tam vykukuje zelená. No, kdybych tak chtěla nabatkovat tričko záměrně, tak by se mi to stěží povedlo. Napadá mě otřít si prst o to nahnědlé. „Tabasco,“ konstatuju. Po prozkoumání ostatních barevných fleků vynášim verdikt: „Chilli omáčka, dijonská hořčice, a to zelené neznám, pálí to jako čert!“ Dlužno poznamenat, že nejvíce chilli omáčky měl Lukáš kolem úst. Vážení, teď už nám bylo zcela jasné, proč Lukáš tak ječel. Ještě teď se kroutí jako hádě a povzlykává. Pusa ho musí pálit jako čert. „Mléko, studený mlíko,“ velím. Mladá Jonášová vyráží směr domov a jako mávnutím kouzelného proutku je i s mlékem zpět! Malý neposlucha chtivě loká bílou tekutinu. Konečně nastává ticho.

A co Brest? Při záchranné akci s Lukášem jsme na něj dočista zapomněli. Teď jsme se jako jeden muž na něj otočili a otazníky na našich čelech narůstají do obrovitých rozměrů. Slavný pan herec se choulí v miniaturních plavečkách u ohýnku. Třeše se zimou. Chlapi zahajují první pomoc – teplá deka a panák slivovice. My ženy jsme jemnější. Hrnek teplého čaje a sladký koláč.

Brestovi ještě hodnou chvíli trvá, než se přestane klepat zimou a drkotat zuby. Když začne konečně vysvětlovat, co se mu stalo, sedíme kolem něj a napjatě posloucháme. „Usnul jsem u bazénu. Nevím, jak dlouho jsem spal,“ vypráví a rozkládá rozpačité rukama. „Najednou mám nepříjemný pocit! Pocit, že se na mě někdo upřeně dívá. Otevru oči a...“ plácne se rukama do tváří, „přede mnou podivný skřet zmalovaný jako indián na válečné stezce, který ječí, jako když ho na nože berou.“

Další události už nemusí dlouze popisovat. Rekonstrukce celého zločinu by vypadala asi takto: ztuhlý Brest se toporně zvedá, pohybuje se jako zombík. Vyděšený skřet sužovaný pálivými omáčkami se dává překotně na útěk při čemž poráží okolní stolečky s občerstvením. Obsah otevřených lahvíček s různými omáčkami, které ten malý neposlucha před minutou zvědavě ochutnával, vychrstne na Bresta. Maličké jednohubky a chlebičky nachystané na večerní párty se rozprsknou po zemi. Brest v amoku strašně řve a nadává. Malý pachatel hbitě přehá s hlasitým s řevem pryč. Vylekaný a vztekly Brest pádí za ním.

Nastává ticho. Pomalu a postupně se v nás usazuje celá ta bláznivá situace. Po pár

minutách se ozve rozpačité zakašlání, které blahodárné nicneslyšení a nicnekonání vyhání pryč. Zůstává po nich jen neznatelná stopa a prázdnota. Netrvá to dlouho a do ní se horempádem valí hlasy Jonášových. Jako na povel se Brestovi omlouvají. Stojí nad ním jako sbor provinilců, ale zároveň i soudců. Jejich omluvy se rychle rozplývají ve večerním vzduchu, zato však s námi zůstává pocit našťvanosti. Vypadá to, že beze slov vyčítají Brestovi to, jak zběsile honil Lukáše. Podle jejich názoru ho musel, chudinku malou, pořádně vyděsit. Já si to nemyslím. Znáám kvítka Lukáše. Nechci přilévat olej do ohně, tak mám pusku zamčenou na pár západů.

Když Jonášovic omluvné litanie pomalu vyšuměly, čekali jsme, co na to Brest. On nic. Je z něj strnulá socha se skelným pohledem, který se ale po chvíli začíná měnit. I slepý by poznal, že pan herec se urazil, narůstající vztek z něj přímo číší. Nevím proč, ale mám intenzivní pocit, že do kolekce viníků zahrnuje i mou osobu. Vrhá po mě pohledy jako dýky. Nerozumím tomu. Opět mlčím, neptám se. Ticho se vrací a s ním i moře neochoty a uraženosti.

Mladá Jonáška toho má rázem dost! Popadne Lukáše za triko a vleče ho vztekle pryč. Malý pachatel vrhá přes ramínko na svou zbědovanou oběť nevinný pohled a s odzbrojujícím úsměvem zahlásí: „Strejdo, já nechtěl ...“ Děda Jonáš vzdychá a odevzdaně mává rukou. Rodinné procesí uzavírá babi Jonášová s pocitem, že vše je marnost nad marnost.

A co Brest? Byli jsme rádi, že se konečně zvedl, zahuhlal něco o tom, že už musí jít. Rychle mizí ve večerním šeru. Samozřejmě s naší dekou přes ramena. Vzal s sebou i společnou pohodu, která tady s námi předtím vesele skotačila s plamínky ohně.

Osaměli jsme. Můj muž hledí zadumaně do plamenů. A já? Mně je kupodivu v té chvíli fajn. To se divíte, co? Já totiž vzpomínám. Vzpomínám na hrdinské přelezení plotu, hřeje mě u srdce uznání, které si za to uděluji. Za následné statečné překonání nepřátelského území se v duchu pyšně poplácávám po ramenou. To víte, přelézt plot a proplížit se zahradou nepřítele... A v mém věku...A nenechat se chytit... Paráda. Jen mě mate to, že jsem jasně cítila, jak mě Brest před svým odchodem zahrnul do kolekce viníků společně s Jonášovými. *Že by mě přece jen viděl, jak se mu plížím po zahradě? Blbost. Nemohl mě vidět!*

Viděl, nebo neviděl? Rázem mi to připomíná Shakespeara s jeho být, či nebýt. Protivná otázka se uhnízdí v mé mysli. Je vytrvalá a otravná. Znáám se, dokud nepřijdu na odpověď, z hlavy ji nevyženu. Nakonec si při uklízení kolem ohníčku polohlasně mrmlám: „Proč na mě ten exot civěl?“ Exot = Brest. Manžel nic. Kouká dál zadumaně na červánky zapadajícího slunce.

„Poslouchej,“ klepu ho důrazně po rameni, „myslíš, že mě Brest viděl? No jako při

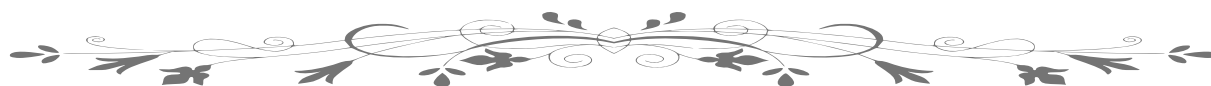
plížení se jeho zahradou? Proto na mě tak zíral? Jako, že on ví, že jsem tam byla taky?“ Místo odpovědi si můj muž významně hladí hlavu, a přitom se usmívá tím svým lišáckým úsměvem. „Co blbne?!“ divím se v duchu. A pak se mi konečně rozsvítí. Ale že mi to trvalo! Ve zlomku vteřiny si přehrávám scénu z Brestovic zahrady. Protivná větvička, zaháknutý turbánek. Spěch! Turbánek stržen z hlavy. Zůstává opuštěn. Důsledek? Moje nahá a lysá hlava se producíruje před celou naší společností. Ta je zvyklá, ale vyšokovaný Brest?

Z předchozího chlubitivého poplácávání po ramenou zbývají trosky. Do nich se zabodávají Brestovy ostré, podle mě urážlivé, pohledy na mou holou hlavu. Okamžitě jsem přesvědčena, že jsem pro něj byla obrazem ošklivosti a postiženosti. Jiná, prostě podezřelá, divná, kdovíjaká. Nemám slov.

Vleču se do kuchyně jako zpráskaný pes. Lomcují mnou emoce. Úplný vír pocitů a myšlenek. Nevím, jestli mám začít brečet nad svým bezvlasým osudem, nebo ... Vlastně se pořád stydím, že jsem jiná. Už nemám a nebudu nikdy mít tu opěvovanou korunu ženské krásy. Pořád mě trápí pocity méněcennosti. Jsou jako bahno na dně přehluboké tůně, které se čas od času rozvíří nekonečnou lidskou blbostí a netolerancí.

Nádech, hluboký výdech, a ještě aspoň pětkrát. S kyslíkem se do mě vlévá odvaha s rostoucím vztekem. Třísknu pěsti do ledničky, až to zaduní. *Blbost, vždyť za to nemůžu, není to moje vina, že nemám vlasy!* Drtím slova mezi zuby: „Já se nenechám mučit, Brestisko, to tak, až naprší a uschne!“ Vydýchávám lítost a rozechvění. *Ten vůl nemá na mě co čumět, vždyť je taky holohlavěj!* Až teprve po minutě mi dochází, co za objevná myšlenka se mi urodila v hlavě. Vzápětí se chechtám jako blázen. Letím ven do zahrady a ječím zplna hrdla: „ON je taky holohlavěj, chachacháááá! Jo!“ Směřem k Brestově zahradě se proti vycházejícímu měsíci rýsuje obrys mé pěsti s výsměšně vztyčeným prostředníčkem.

Luna nevzrušeně shlíží na mé emoční šílení. Její nehybný bledý obličej vyzařuje dodaleka vzkaz: „Tak se uklidníme, jo?“ Stojím jako socha. Doširoka otevřenýma očima sleduju, jak to bílé zářící nebeské těleso je pomalu zakrýváno dvěma bělavými obláčky ve tvaru holých lebek. Že by znamení?

*„Kdo si hraje, nezlobí,“
praví české přísloví.*

Ranní ptáče, dál doskáče. Na mě to opravdu platí. Mám v sobě zabudovaného budíka, který mě každé ráno probudí kolem páté hodiny. Je mu jedno, jestli je zima, nebo nás sužuje letní žár. V řece času je prostě ostrůvek s číslem pět, u kterého každé ráno paní noc ukončuje nade mnou svou vládu. Můj muž má třeba ostrůvek s číslem osm. Já jsem skřivan, on je typická sova.

Abych svou sovu nebudila, plížím se jako duch do koupelny, pak do kuchyně. Ať se snažím, jak chci, nemůžu zaplašit představu svého drahého turbánku, který jsem včera při bojové akci v Brestově zahradě nechala viset na keři u plotu. Řeknete si: „Je to jenom kus látky, ty s tím naděláš!“ Ve mně ale sílí pocit, že jsem tam nechala ubohého sirotečka, osamělého, bez pomoci, a to ještě na nepřátelském území. Vždyť se dotýkal kůže mé holé hlavy, chránil ji jako chrabří bojovník svou paní.

Turbánkové myšlenky se se mnou vlečou půlku dopoledne. Znáte to taky, ne? Mají vás v moci utkvělé představy, kterých se jen tak nezbavíte. Je mi ho líto, turbánečka drahého. Z lítosti náhle, jako blesk z čistého nebe, vykvétá myšlenka. Ptáte se jaká? Jste zvědaví? I kdyby ne, já vám to stejně vyslepičím. Sumíruju v hlavě plán. Bojovou akci, jejímž cílem je osvobodit uvězněného zajatce z moci zlovolného ostnatého keře na Brestovic zahradě. Tvrdošíjně mučím hlavu, přehrávám si různé varianty záchranné mise. Rázuju přitom kuchyní jako generál. Vařečka v ruce podtrhuje můj bojový zápal.

Krok, krok, krok, švihnutí vařečkou, otočka, a tak pořád znovu. Ve chvílích, kdy mě něco napadne, se zastavím a škrábu se tím dřevěným nástrojem na hlavě. Zahajuju sama se sebou dialog: „No, přece ho tam nenechám!“ Myslím ten turbánek. Bleskem si odpovím: „Se ví, že ne. Musím ho dostat zpátky!“ Pár kroků a pohled do trouby, kde se peče maso. Znovu přemýšlím nahlas: „Jak to udělat, aby si toho Brest nevšiml!“ Na tuto otázku zatím neznám odpověď. Vařečka úraduje na mé hlavě. Představa, že se opět setkám s divným nafoukaným pavoukem, který včera svými podezíravými pohledy propichoval mou lysou hlavu, nebyla vůbec, ale naprosto vůbec, příjemná. Ještě teď vidím jeho temné oči, které vás provrtávají jako nebozezy.

Na druhou stranu, musím říct, že mě přenáramně začala bavit má paní, bujná fantazie. V ní se tiše plížím do Brestovic zahrady, pátrám po své milované s kudlou v ruce. Ten nůž je jenom pojistka. Co kdyby se mise nevydařila tak bezbolestně, jak si představuju. Ve skutečnosti držím v ruce náš největší kuchák a hbitě sekám pažitku. Co sek, to Brestova plešatá makovice vykonává pouť od těla k zemi.

Pootevřeným oknem proudí do kuchyně čerstvý jarní vzduch. Probouzí mě naštěstí ze zajetí tak trošku šílených vizí. Mrknu oknem ven, cože to tam tak vrčí. A hele, kabriolet! Zastavuje před naší brankou! V následující vteřině se zpoza jeho dvířek vyloupnou dvě štíhlé nohy ozdobené červenými lodičkami. Hned za nimi následuje vyfintěná postavička s nějakými deskami v ruce. Čekám zvonek u naší branky. Ale ono nic! Ta cizí osoba se nese se vznešeností královny ze Sáby k Jonášovým. Zvoní. Ven se žene mladá Jonášová. Královna ze Sáby jí podává nějaké lejtstro a cosi krátce oznamuje. Vzápětí se vznešeně otáčí, cupitá zpátky ke svému vozu a v cukuletu odfrčí pryč.

Sama pro sebe nahlas paroduju divadelního principála: „Konec představení, opona padá! Je třeba zkontrolovat masíčko!“ Ukláním se na všechny strany jako slavná diva po skončení svého hlavního monologu. Koutkem oka zahlédnu něco, co mě přinutí vystrčit svou krásnou bezvlasou makovičku z okna. Průvan, neprůvan! Zírám na mladou Jonášovou. Něco mi tu nehraje! Proč už nezalezla domů?! Vypadá jako zkamenělá. Jen ramena se jí třesou. Stejně tak se třese to podezřelé lejtstro v jejích rukách. Když ho pouští na zem, rázem mi to docvakne. Ona brečí. Jonášová brečí! To není možné! Ona, takový tvrdák. Dál už nepřemýšlím. Maso nemaso, musím ven! Pádím jen tak, s holou hlavou a v pantoflích, k Jonášovic brance. Záhy zjišťuju, že nejsem sama. Děda Jonáš i babička, dokonce i malý Lukáš pospíchají zjistit, co se děje.

Dobíhám jako první. Zvedám ze země arch bílého papíru, kterým už začala prosakovat vlhkost. Nestačím ale nic zjistit, protože mi ho z ruky nedočkavě vytrhne děda Jonáš. Chvilí do něj brejlí, ale nemůže nic přečíst. Předává ty neblahé zprávy babičce. Ta taky nemá brýle. A tak, jako správná štafeta, lejtstro skončí zase u mě. Já brýle mám!

Zpočátku v rychlosti přeskakuju očima řádky. Pak hlasitě čtu: „Odškodnění za utrpenou újmu na majetku a zdraví.“ Dál na mě vyskakují nějaké právnické formulace. Že bych tomu rozuměla, se říct nedá. Tázavě se díváme na mladou Jonášku. Mezi přerývanými vzlyky vyřázejí z jejího hrdla další informace: „Brest! Požaduje odškodné za zničené občerstvení.“ Vzlyk, vzlyk! „A za plavky a servírovací stoleček...“ Dál už nemůže mluvit, vaří se v ní lítost,

vzteky a bezmoc. Znovu se začítám do černých řádků. Dodávám: „A taky za utrpenou psychickou újmu při svévolném narušení soukromého pozemku.“

V posledním odstavci je uvedena výše finančního vyrovnání, které Brest požaduje. Když se i mé čtvrté oko zastaví na oné částce, nejsem si jista, že vidím dobře. Lapám po dechu. Nechci to být já, kdo nad Jonášovými vyřkne ten nemilosrdný ortel. Strčím lejstro zpátky do ruky Lukášově mamince. Ta jen špitne: „Sto tisíc!“ Nahlas pronesená informace působí jako dopad katovy sekyry na odsouzencův krk. Čas se zastavil. Z nás se stávají nehybné sochy. Jen čertovo kvítko Lukáš, kterému už je dlouhá chvíle a který samozřejmě nic nechápe, vesele proskakuje mezi námi, jako kdyby byl na závodech ve slalomu. Beztak si myslí, že je to nějaká nová zábavička.

Rozcházíme se. Beze slov. Oni tiše a sklesle. Tedy až na Lukáše. On asi nedovede být ani minutu zticha. A když mu nikdo neodpovídá, tak si odpovídá sám. Já přemýšlím. Pak žhavím mobil. Ještě, že je máme, ty vynálezy záchrany i zkázy. Volám všem, kteří včera byli svědky té bláznivé události. Hučím do nich tak dlouho, až souhlasí s tím, že se odpoledne sejdem na válečné poradě ve staříckém altánu na naší zahradě. Je to skvělé a bezpečné místo. Tady nehrozí, že by nás někdo odposlouchával, například ta vyhlášená drbna Popelíková, která neuvěřitelně připomíná postavu Vilmy Niklové ze seriálu Ulice.

Altán je němým svědkem zrodu hnutí odporu proti Brestovi. To se rodí zpočátku nenápadně a pomalu, pak už otevřeněji a v rychlejším tempu. Mluvíme a mluvíme, ale je to jako plácání hadrem do vody. Konkrétní řešení ožehavé situace v nedohlednu. Beznaděj začíná zaplavovat naše myšlenky jako černá a kalná voda o povodních. Když už jsme málem vyvěsili bílý prapor na znamení, že to vzdáváme, vyhrkla Hanka: „Já zavolám bráchovi, je advokát.“ Že by to bylo světýlko na konci pěkně tmavého tunelu? Uvidíme zítra.

No, a co myslíte, uviděli jsme? Uviděli a vůbec nás to nepotěšilo. Rada zněla: „Bud' zaplaťte, nebo se s Brestem pokuste domluvit.“ „Zaplatit?! To ani náhodou!“ znělo unisono altánem. Všichni dospělí Jonášovi se na tom shodli jako jeden muž. „Domluvit se? Nikdy!“ rozhodná slova ze sebe vystřelovala mladá Jonášová jako střely z kulometu. Odešli s hrdě vztyčenými hlavami. Nakonec jsme v altánu osaměly jen my dvě, já a Hanka. Smutný pozůstatek včerejšího hnutí odporu.

Po několika minutách jsme se i my dvě zvedly k odchodu. A tu se nám do cesty připletla láhev slivovice. Hačala si hezky u nohy stolu, napůl skrytá, nenápadná a mlčenlivá. „Hele,“ povídám Hance a ukazuju jí něměho svědka smutného konce protibrestovské koalice. V mžiku

byly nality dva panáky. Krev se rázem rozproudila a svět hned vypadal veseleji. A po dalším panáku i divočeji. A proč? No, to si poslechněte.

„Hani, já tam vlezu a zachráním ho!“ povídám a hned rozhazuju rukama. V dalším okamžiku postřehnu, jak na mě Hanička zírá. Kdybych ji v té chvíli mohla vyfotit, viděli byste místo jejích modrých kukadel dva rudé otazníky. „Kam vlezeš? Koho chceš zachránit?“ ptá se zvědavě a dolévá si slivovici. „No přece svůj turbánek! Víš, ten, jak jsem ho včera zapomněla na Brestovic zahradě!“ vysvětluju. „Neblbni, vykašli se na to! Chytí tě a zas bude další průšvih!“ nabádá mě kámoška k opatrnosti. Pro jistotu to několikrát opakuje. Byla jako kolovrátek! Začínalo to být otravné a hlavně – sypala písek do koleček mého skvělého nápadu. Když Hanička pochopila, že se její rady naprosto mívají účinkem, zvedla se, že jde domů.

Ale jako už mnohokrát předtím, jsme se my dvě nějak nedokázaly rozloučit. Pár kroků směrem k jejich domku, pár kroků zpátky. Vypadalo to jako nějaký podivný domorodý tanec. Dvě trošku bláznivé planetky, vzájemně se přitahující silou přátelství. Konečně stojíme. A co čert nechce, zrovna u Brestovy zadní branky do zahrady.

Sotva začneme o něm mluvit, vyloupne se ze stínu jeho čahounská postava. Odmlčíme se. Brest s úsměvem přejde trapné mlčení i naše vyhyčivé pohledy. „Dobrý den,“ bodře zdraví a uklání se směrem k nám. Nestačíme ani kviknout odpověď a on už pokračuje jako by se nechumelilo: „Nesu vám deku a tady nějaká maličkost za tu vaši slivovici.“ Ladným pohybem anglického gentlemana mi jednou rukou podává úhledně složenou a vyvoněnou příkrývku, druhou rukou jakousi láhev. „Slivovička to není, ale snad vám bude chutnat,“ dodává. Vzápětí se otáčí a mizí za plotem. *Pán si mizí a my dvě tu stojíme jako tvrdá Y.*

Kolotoč v mé makovici nabírá obrátky. Mlčím, ale uvnitř to pěkně bublá. *Však počkej, Breste, až se setmí...* Výhrůžky mi dělají dobře. Začínám se usmívat. Kdyby tak Hanička věděla proč. Ale nic jí neřeknu! Pro jistotu... Určitě by mě chtěla jít zachraňovat, a to nezapadá do mého bojového plánu. Cestu do zahrady mám otevřenou. Však jsem si dobře všimla, že Brest zadní branku nezamkl. Palec nahoru nad tímto zjištěním překvapí Hanku. Její obočí tvoří udivený oblouk. Tázavým pohledem zkoumá moje reakce. Se mnou to ani nehne. Zamávám jí na rozloučenou a pro jistotu mizím svižněji než Brest.

Doma jsem postavila před manžela luxusně vypadající flašku. „To je úplateček za včerejší první pomoc,“ komentovala jsem poněkud jízlivě lesknoucí se nahnědlou kapalinu ve zvláště vytvarovaném skle. Se slovy: „A vrátil nám i deku!“ odcházím do předsíně. Když se rozhlížím, kam ji položit, začne mi klouzat na zem. Držím ji za roh a snažím se tu klouzavou

potvůrku zase složit. „A co je kruci tohle?“ zírám najednou na kus látky, který se oddělil od chlupatého celku a plachtí směrem k podlaze. „No ty vole!“ komentuju nečekaný nález. Můj turbánek! A jak se zdá, vypraný, vyvoněný a vyžehlený.

Co k tomu dodat... Další hodinu se v něčem rýpám v kuchyni. Hlavou proudí tisíce myšlenek. Ruce automaticky vykonávají jakousi činnost. Jasně, že mi bylo totálně líto, že takhle na svou vysněnou a záchrannou misi do Brestovic zahrady nepůjdu. Do kaluže lítosti však jako blesk práskne pochopení. Brestovi TO došlo! Má lysá hlavička, nalezený turbánek... Na JEHO zahradě, na JEHO keři... Stoprocentně! Byla jsem si jista! Pochopil, že malý Lukáš nebyl zdaleka jediným nevídaným návštěvníkem!

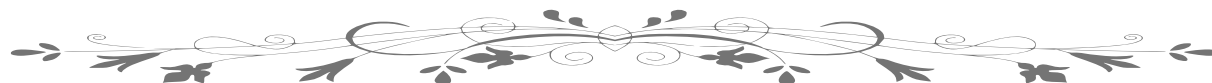
„Krucí, co to se mnou hraje za hru!“ vrčím jako vzteklý pes. Mlátím přitom pomletým masem, které připravuju na sekanou. *Proč mi rovnou nevynadal?! Prásk!* Kousek masa se oddělil a odletěl pod stůl. Kdybych místo masa měla v ruce Brestův krk, už by byl mrtvej!

Mleté maso končí v míse. Cítím naléhavé nutkání jít okamžitě za tím ... nevěděla jsem honem, jak Bresta pojmenovat. Asi by ony výrazy nebyly zde publikovatelné. Bleskem si umývám ruce a vyrazím do předsíně. Žene mě vztek číslo jedna, který je bohatě napájen mou domněnkou o Brestových nekalých hrátkách s mou osobou. Je umocněný vztekem číslo dvě, který krmí vzpomínka na Brestův nehorázný požadavek finančního vyrovnání s Jonášovými. Oba proudy se slévají v mohutnou řeku zabarvenou dokrvava.

„Pěkně si to s tebou vyříkám! Hezky na rovinu, ty...“ nedomyslím, protože ve stejném okamžiku se srážím s manželem. Vyrazil zrovínka z obýváku. Strká mi před nos šachovnici. „Pojď si zahrát,“ láká mě. „Ochutnáme při tom tu Brestovu žbrndu“, dodává. Mám vmžiku jasno. Z truhlice nápadů vyskakuje úžasná věc, která hasí řeku vzteku. Objímám svého zachránce, který ani netuší, že mě zachránil a jen udiveně kouká, za co že si to vlastně zasloužil. „Jasně, šachy! Budeme hrát šachy! To je nápad!“ já sám jako divá.

Zatímco mužiček chystá šamprlata a já pimprlata, doladřuju protibrestovský bojový záměr: „Já ti dám, Brestisko jedno, já si s tebou zahraju takovou šachovou partii, že budeš zírat!“ Mezi sevřenými rty cedím výhrůžku: „Však uvidíš!“

No, a jak to nakonec dopadlo? Jste zvědaví? Tak to si musíte přečíst další povídku.

Šachy? Šachy! Šachy...
Žádný strachy!

Skřivánek, to jako já, vyráží za kuropění na procházku do ranního jarně voňavého lesa. Svého sovího mužíčka nechávám slastně pochrupávat a metelím si to kolem zelenajících se luk na své oblíbené místo. S batohem na zádech a foťákem v ruce lačně nasávám jarní vůně, moje oči posílené brýlemi na dálku nenasytně vyhledávají nezvyklé obrazy, které stvořila matička příroda. Nejdůležitějším cílem dnešní mise není lovení snímků. A co teda? Hned se dozvíte. Vyčkejte času, jako husa klasu.

Vykračuju si piánko po zarostlé stezce. Hlavu v oblacích. Sem tam švenknu pohledem pod nohy. To abych věděla, do čeho šlapu. To víte, tady v divočině můžete narazit na všelijaká překvapení. Otevřené konzervy, skleněné střepy, plastové lahve a papírem zakryté exkrementy. To mě nepřekvapí. To, co jsem na poslední chvíli postřehla na okraji stezky, mě vylekalo. „Had! Ty vole, had!“ ječím jak na lesy. Myslím, že jsem se v tu chvíli stala nejlepším adeptem soutěže ve skoku vzad. Kdyby to byla olympijská disciplína, určitě se porvu o své místo v reprezentaci.

Had nelení a dává se bleskem na útěk. Samozřejmě, že opačným směrem. Jeho snaha zmizet předčila všechny meze. Myslím, meze slušnosti ke mně, neškodnému lidskému pozorovateli. Strach mě rázem opouští. Místo něj nastupuje lovecká vášeň. „Hadíku, hádečku,“ lákám ho zpět. „Já si tě chci jen vyfotit, nechci tě sníst, neboj se,“ lákám toho tvora zpět. Marně! Je nenávratně pryč.

Stoupám ke zřícenině bývalého středověkého hrádku. Tam si chci sednout a s výhledem na okolní krajinu tvořit plán šachové partie proti Brestovi. V batohu nesu i zápisník a sadu propisek různé barvy. Na posílení své tvořivosti jsem si přibalila svačinu a termosku s horkou kávou. Chcete – li něco pořádného vymyslet, nesmíte podcenit kvalitní přípravu. A to **JÁ** jsem rozhodně nepodcenila! Nejsem žádné béčko.

Poslední stoupák k hradní věži. Potím se. Je mi horko. Šíleně mě tenhle diskomfort vytáčí. Zastavuju se u paty věže. Svlékám bundu a sundávám z hlavy šátek. Tentokrát jsem si ze své sbírky různých pokrývek hlavy vybrala maskáčový. Víte, jak to vypadá? Taková ta vojenská zelená s různými fleky. To jako abyste nebyli v lese moc vidět.

Zuřivě si utírám hojně opocenou lysou hlavičku i s krkem. Polohlasem nadávám: „To nemůžou konečně vymyslet něco, v čem by se člověk nepotil?! Vědátoři! Bůh ví, co furt řešej!“

Po chvíli zchladnu a už klidnějším tónem dobublávám jako Papinův hrnec před odstavením z plotny. „No, ale je to fakt,“ zahajuju svou halasnou rozpravu k neviditelným vědátorům, „vymyslete konečně něco pro nás, ženy bez vlasů.“ Nadechnu se, že jako budu pokračovat, ale nestačím už ani pípnout. Ani hlásek se nevymáčkne z mého rázem sevřeného hrdla. Kde se vzal, tu se vzal, stojí přede mnou Brest!

Totálně jsem vytuhla. Zkoprněla. Solný sloup je proti mně málo zkamenělý. Vyvaluju oči, s otevřenou pusou civím na svého nepřítele. Já stojím a mlčím, on taky. Asi byl překvapený stejně jako já. Naši konverzaci zahajujeme úvodním odkašláváním a rozpačitým přešlapováním na místě.

„A co vy tady!?“ soukám ze sebe, musím říct, že hodně neochotně. O přátelském tónu se vůbec nedá mluvit. Brest jako by to nevnímal. Usmívá se jako měsíček na hnoji a zahajuje konverzaci: „Já se asi ztratil!“ Vypadá jako nevinátko. Mně však neobelstíš, Breste! Ve vteřině mě napadlo, že bleskem zdrhnu a nechám ho tady na pospas lesní zvěři. Jsou tady prý i vlci a možná i medvědi... Ta představa nebohého Bresta, jak nacházejí jeho napůl sežrané kosti, mi vykouzlí na tváři sladký úsměv. Noha vykročí vpřed, aby zahájila úprk, ale zakopne o vyčnívající drn. Brest vyrazí a pohotově mě chytá za ruku. Trhne jí a tím vyrovnává mou narušenou stabilitu.

Jeho čin by se dal vyložit jako docela přátelské gesto. Mohl uhnout a já bych se pěkně skutálela od věže až do příkopu pod ní. Ale on ne. „Třeba to s ním nebude až tak špatné,“ přemýšlím, a přitom mu horlivě děkuju. Zaryté nepřátelství a pomstychtivost mizí. Jsem ráda, že odcházejí bez rozloučení, je mi tak nějak lehčeji a radostněji. Nesnáším konflikty.

V další minutě zvu svého zachránce na kávu z termosky. Sama sobě se dívím a nevěřím tomu, co dělám. Hlava s logikou mají volno, srdce vede mé činy. A tak spolu sedíme na kusu skaliska a usrkáváme z kelímků tekutinu smířlivosti. Já přitom vyjmenovávám nejvýraznější body okolní krajiny. Kdyby nás někdo vyfotil, řekl by si: „Nejlepší kámoši.“

Hele, ale tak daleko ještě nejsme. Příměří, to je to správné pojmenování pro náš aktuální vztah. Tak si hned nepředstavujte bůhví co!

Když vyšlo najevo, že tady v lese je Brest poprvé, nabídla jsem se, že ho maličko provedu po okolí. Chtěla jsem mu ukázat hezký výhled na městečko z takové malé skalky. Zvedáme se a pomalu sestupujeme po úzké stezce dolů. Vedu ho směrem ke slibované vyhlídce.

Cestou horlivě a s nadšením líčím krásy toho, co nás čeká – ranní městečko s kostelíkem, v pozadí vzdálené hory, no prostě krása nesmírná. Brest za mnou poslušně šlape, očividně je spokojený. Pokyvuje hlavou a usmívá se. Já se pomalu usmívat přestávám. Slibovaná skalka nikde. „Kecáš, kecáš, cestu nesleduješ!“ nadávám si v duchu. Nechci si přiznat, že jsem opět překročila bludnej kořen a chudák Brest, nevinná oběť, se mnou. Před ním však ani nemuknu. Sebevědomě kráčím dál. Nechci ho vyděsit.

„Tudy!“ vyhrknu rázně po další chvíli bloudění. Bez rozmýšlení prudce ukazuju rukou doleva. *Přeci nedám najevo nerozhodnost.* Liknavý a bezradný průvodce je to nejhorší, co vás může při bloudění hustým lesem potkat. A já to tady přece dobře znám! Tedy – většinou nezabloudím.

Brest navnaděný mým líčením budoucích krás najednou neočekávaně vyrazí kupředu. Asi už se nemůže dočkat, až konečně spatří na vlastní oči ty divy. Před námi husté křoví, asi jako v pohádce O Šípkové Růžence. Trny nás drsně tahají za rukávy. Kdybych šla první já, v životě bych sem nezamířila, ale Brest... Začínám si myslet něco o idiotech! Nedá se zastavit, jede jako buldozer. Kdybych ho chtěla předběhnout, musela bych mu asi nejdřív podrazit zezadu nohu.

Zatímco se bavím představou, jak Bresta omotávají pružné ostnaté šlahouny a on tady zůstává zakonzervovaný až do příštího jara, tak mistr, pan herec z Prahy, rázně a směle kráčí dál. Má vynalézavá fantazie mi mezitím líčí moc zajímavou scénu – vidím lesníky, jak příštího jara nacházejí v hustém křoví divný zámotek. Něco jako kokon bource morušového. Když ho rozpárají, vypadne z něj mumie Bresta. Mám co dělat, abych se nezačala chechtat nahlas.

Zrovna, když si pomyslím, že každé křoví má přece začátek, a tedy musí mít i konec, zdolává Brest poslední větev, mezi nimiž už prosvítá zeleň louky. Skalka samozřejmě nikde. Ale to já už vím. Víم dokonce i to, kde přesně jsme. A samozřejmě, že víم, co nám zastaví naše kroky. Skáču vpřed jako srnka. Chci varovat toho chudáka přede mnou. Pozdě! V další vteřině už se škube napíchnutý na ostnatý drát natažený podél pastvin, na kterých se pase stádo mého synovce Míly.

Po chvíli to začalo vypadat, že jsem na Bresta nachystala atentát. Ale já jsem v tom nevinně! Kdo mu kázal, aby se v neznámém terénu hnal dopředu jako cvok? Nikdo! Vážení čtenáři, myju si ruce! Zas mě naštvál. Tváří se jako kakabus a očividně zuří. Má na předloktí roztrženou bundu, pod ní se krvavě rýsuje pořádný šrám. Chvíli pozoruju, jak se Brest snaží vymotat z drátů. Moc mu to nejde. „Ty asi, chlapče, nebudeš moc šikovný,“ komentuju potichu

jeho marné úsilí. Pak mi ho přijde líto. No to jsem celá já! V následující minutě mu pomáhám. Jasně, že opatrně! Přece se do těch drátů nezamotám taky!

Vypadáme jako bláznivá dvojice, která se pokouší při baletu na ledě o obzvlášť pikantní figury. Náš taneček neočekávaně narušuje jezdec na koni. Míla! Zachránce! Můj drahý synovec. Přicválal blíž na své kobylice Máje. S obdivem sleduju jeho statnou postavu a jezdeckou dovednost. Mé nadšeně obdivné vzdychání přeruší strohé: „Teto, co tu blbnete?“ A rázem jsem opět v drsné realitě.

Než mu stačím odpovědět, seskočí z koně a pomáhá Brestovi vysvobodit se z drátěného sevření. Nevím proč, ale rudnu jako pivoňky na Jonášovic zahradě. Překotně drmolím něco o skalce, zřícenině a ... Cítím se náhle provinile. To jsem si tu šachovou partii s Brestem představovala trošku jinak! Pomalu mi dochází, že není dobré cítit pomstychtivost. Uvědomuju si, že je lepší pokusit se s nepřítelem, tedy s Brestem, v klidu domluvit. Teda – spíš si promluvit. A nakonec – Brest se potrestal sám. „Jojo,“ tiše filosofuju, „boží mlýny melou pomalu, ale jistě.“

Když je oběť vysvobozena z drátů, obhlížíme škody. Hercova tvář hraje všemi barvami, luxusní bunda potrhána, boty špinavé. Z ruky teče krev. Míla nelení, rázně pomáhá Brestovi do sedla a vede koně přes pastvinu k nim domů. Do statku. A přímo do jeho srdce – to znamená do kuchyně, ve které vládne Mílova maminka, moje milovaná švagrová Věruška Beruška.

Kuchyně na statku dýchá neuvěřitelnou pohodou. Mísí se v ní vůně připravovaných pokrmů s vůní starého nábytku. V rohu trůní velká kachlová kamna, na nich si lebedí asi patero hrnců. Tiše pobublávají. Je to melodie líbezných sirén lákajících budoucí Odyseje k hodům. Tady neodolá nikdo.

Věruška Beruška se na nic neptá. Okamžitě se má k činu. Nejdřív omámí Bresta sladkou bábovkou a obřím hrnkem výborné kávy. Hned vedle něj staví domácí chleba, škvarkovou pomazánku a kus uzeného. Na stole vmžiku vyrůstá malebné zákoutí, které by mohlo inspirovat nejspíš barokní malíře. Nakládané okurky, plátky studené pečeně, makové buchty a ... Ani jsem nedokázala postřehnout, co všechno Beruška dokázala jen tak, obratem levé ruky, naskládat na stůl. Snažím se být neviditelná a co nejmenší. „Tohle Brest asi jen tak nevsákne,“ myslím si a uždibuju kousky bábovky, přičemž zraněnou oběť úkosem pozoruju. A, drahý čtenáři, nestačím se divit.

Ta nebohá oběť vlastní blbosti se vůbec neupejpá, láduje se dobrotami jako Otesánek, září spokojeností. Ani nezaregistroval, když mu Věruška Beruška zručně dezinfikovala šrám na

ruce. Ani nemuknul. Měl v té chvíli plnou pusou uzeného. „A vida,“ potutelně se ušklíbám, „uzené, jóóó. A funguje jako roubík!“ Otáčím se dozadu a dělám, jako bych si prohlížela fotografie na stěně. Dusím se smíchem. Zadržuju řehot, který se ze mě dere jako divoká řeka. Za vteřinu mám oči plné slz a z nosu mi kape nudle. Že by dojetím? Houby! Zkuste se nesmát, když se vám tak moc chce, ale situace k tomu není vhodná.

Výdech, hluboký nádech a pak znovu. Uklidňuju se. Chvíli přemýšlím nad svým záměrem, se kterým jsem ráno vyrazila do lesa, přitom se v hlavě přehrává film o hradní zřícenině, skalce a křoví. Nad tím vším se vznáší letmá vzpomínka na Brestův pohled na mou holou a zpocenou hlavu tam nahoře u hradní věže. Vůbec nebyl pichlavý a odsuzující, spíš na mě koukal s jakýmsi pochopením. A už vůbec nevyzařoval lítost nade mnou, podezřelým chudáčkem, bezvlasou ženou důchodového věku.

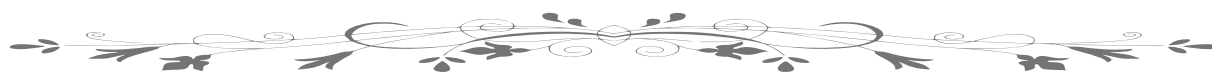
Začínám se smířlivě usmívat. Pomyslnou šachovou partii definitivně házím za hlavu. „Mistře,“ začínám nesměle, „omlouvám se, já ...“ Nestačím ani doříct, že mě to všechno mrzí. Brest se s úsměvem postaví, trošku jako by chtěl naznačit úklonu a zřetelně, jako na divadle, pronese: „Už si na vás pomalu zvykám, Calamity Jane.“ Zkoprněla jsem úžasem. „On snad má i smysl pro humor,“ konstatuju tiše, jen tak pro sebe. A vzápětí koprním ještě víc. Brest se zrovna představuje Mílově mamince. Líbá jí galantně ruku a dívá se jí přímo do očí. Beruška se okamžitě vžívá do role dámy z třicátých let minulého století. Pleskne našeho hereckého velikána utěrkou přes rukáv a koketně mu ukazováčkem hrozí. Brest se směje jako dítě. Vlastně všichni se smějeme. Je nám tak dobře... „Haf, haf“, dovnitř kuchyně vletí jako vichřice Mílova psiska. Za nimi synovec osobně: „Mami, můžeš? Bětka zase vyvádí!“ A to je konec našeho idylického filmového záběru z minulého století.

Beruška se kvapně loučí a běží za Mílou. To víte, na statku není o překvapení nouze. A já? Doprovázím Bresta na cestě k jeho domku. Aby se nám snad neztratil! Celou dobu přemýšlím, kam zmizel ten minulý hysterický Brest, suchar vymáhající odškodné vlastně na malém dítěti. Veliký pan herec z Prahy, přes jehož pozemek nikdo nesmí... Že by zabrala lesní meducínka, trnité křoví a ostnatý drát? Anebo spíš Beruščina kuchyně plná dobrot a vším pronikající vlídná a pohodová atmosféra paní domu? Tak si myslím, že všechno dohromady. Zdá se, že starý Brest někam zmizel a místo něj vedle mě zvesela kráčí nový, který vtipkuje, a dokonce mi bez pobízení otevírá dolní branku své zahrady, abych mohla v pohodě projít až nahoru, k našemu domu. A na rozloučenou mi mává a volá, že se snad ještě uvidíme.

No, věřili byste tomu, mí drazí čtenáři? Ještě v předsíni vrtím nevěřicně hlavou. Při

představě, že se s novým sousedem znovu uvidíme, se, nevím proč, oklepu, asi jako pes, když ze sebe strásá kapky deště. Nejsem moc důvěřivá. *A jedna vlaštovka jaro nedělá.*

Pomalu vybaluju batoh, puntičkářsky ukládám propisky a zápisník původně nachystané na vytvoření – vy víte čeho – do zásuvky. Minutku rozmýšlím. Přibližuju k ní blíž obličej a spiklenecky špitám: „Doufejme, že nám ten nový Brest aspoň chvíli vydrží. A kdyby ne, vím, kde vás najdu! Vy moji šachoví drahouškové! “

*Osudové setkání
možná všechny zachrání...*

Naštěstí zasáhla Hanička. Vzpomínka, myšlenka na události tehdejšího rána. Ještě i večer jsem ji nemohla dostat z hlavy. Že nevíte, o čem mluvím? Hned vám to vysvětlím.

Nebýt mé kamarádky, události kolem Jonášových a odškodného, které požadoval Brest, by se ubíraly úplně jinými cestičkami. Cestičkami zlosti, slz a negativních energií. Naštěstí pro nás všechny tu byla zlatá duše a majitelka toho nejdobrotivějšího srdce široko daleko. Hanička.

Onoho dne ráno to zpočátku vypadalo na naprosto obyčejný a v podstatě nudný čas. Jarní práce na zahrádce. Ta nejotravnější povinnost! Nesnáším dotyk zasychající hlíny na svých dlaních. Nebaví mě neustálý boj s tvrdošíjným plevem. A o ten v následujících minutách jde.

V potu tváře, vlastně celé hlavy, rejpám z půdy kořen zarputilého pýru. Polohlasem mu podle mě vlídně domlouvám: „Tak už polez, potvoro! Ufff! Uffff!“ Funím jako hroch, a kdybych to dokázala, vypustím ze svých nosních dírek vodní spršku přesně tak, jak to umí jen on. Nejsem ovšem hroch, a proto mi z nosu teče ukázková nudle. A hledejte zašpiněnými rukama kapesník zapadlý do té nejhlubší kapesní propasti jarní bundy. *A co že sis nevzala rukavice?* Vnitřní kritik. Ten aby se do všeho nepletl! „Nedožírej, rejpale!“ srážím ho razantně do hlubin své hlavy.

Zvuk malého mopedu mě přinutí zastavit svůj celkem marný boj s pýrem. Zvědavě se otáčím. Žáda dědy Jonáše se pomalu natrásají, vzdalují se a zvuk slábne. *Kampak asi jede?* Nestačím dokončit myšlenku, když se těsně vedle plotu ozve skřípění brzd. Kvílivý zvuk mučeného zadního kola. Nadskočím leknutím. Ze sedla se na mě směje Hanička.

„Kam jedeš?“ zvědavostí jen hořím. Stačím si ještě v rychlosti utřít holou rukou tu protivnou nudli. Výsledek je opravdu impozantní. Hanka se chichotá jako pubertáčka: „Ty vypadáš!“ Kdyby mi to řekl někdo jiný, skočila bych po něm. Ten by viděl to tóčo! Ale Hani, ta může. Ona jo.

„Dneska je dole bylinkářka Maruška Brabencová. Nabízí sazeničky, že jich má až moc,“ povídá moje nejlepší kámoška a oko jí jiskří bylinkářskou vášní. „Nechceš něco přibrat?“ ptá se. Zapatlanou rukou se škrábu na holém povrchu své lebky. „Jooo, kdyby měla libeček a petrušku,“ vzpomínám si rychle na mezery v bylinkové zahrádce.

Hanka kývá souhlasně hlavou. Odráží se mohutně nohou od země, aby dodala svému

staříckému kolu potřebnou rychlost. „Jed', makej, třeba ještě předjedeš dědu Jonáše,“ povykují za ní s rozjařeností pubert'áka číslo dvě. Sotva se skloním zpět k tomu proradnému kořenu, ozve se znovu skřípění brzd. „No, co zase!“ reaguji už poněkud nevrle. „S takovou to nedodělám nikdy,“ rozhazuji rukama a rozčiluju se na pomyslného vyrušovatele.

Pohyb rukou se náhle zastavuje. Periferním viděním postřehnu, že kolo stojí, Hanička stojí a ... Otáčím se jako čamrda. A do třetice! Kdo tam stojí a kření se jako měsíček na hnoji? No? Kdo se asi zjevuje znenadání a vždycky tak trochu nevhod? Uhodli jste? Jasně, že jo. Brest! Vysmátý jak lečo, vyšňořený jak na módní přehlídku. Ve zlomku vteřiny si uvědomím, že já zato vypadám jako holohlavý zapatlaný bezdomovec.

Trhlinka v mém sebevědomí se rozšiřuje závratnou rychlostí. Je z ní najednou temná a hluboká propast v mém já. Chci se propadnout do říše pýrů. Zmenšit se a zmizet. Zírám na ty dva. Brestovy oči se potkávají s mými. Není v nich ani stopa po aroganci, nebo snad výsměchu. Že by škodolibé pobavení nade mnou, podivným zahradním zjevem? Ani to ne. Vidím jen pohled plný pochopení.

„Ahoj, Calamity,“ zdraví mě s úsměvem, „bojuješ? “ Ukazuje přitom na rozrýpaný záhon. Chci nějak vtipně odpovědět. To aby věděl, že na hlavě sice nic není, ale uvnitř se skrývá bystrý a výkonný mozek. Jako na potvoru je však zásobárna vtipných odpovědí dokonale vybrakovaná. A kdo to všechno znovu zachraňuje? Nemusíte hádat dvakrát, ba ani třikrát. Je to Hanka, která na nás užasle zírá. „Vy si tykáte?“ ptá se vykuleně.

Najednou jsme v jiné dimenzi. Pro nás dva, mě a Bresta, mizí přítomnost. Zas zažíváme nedávné lesní dobrodružství. Je zajímavé, jak tak jednoduchá otázka může způsobit cestu v čase. Rázem je minulostí moje sebepodceňování, touha ztratit se v krajině pýrů mizí jako mávnutím kouzelného proutku. My dvě holé lebky se s nadšením chytáme tlustého tykacího záchranného lana. Dychtivě jeden přes druhého líčíme Hance naše společné zážitky. Smějeme se jako cvoci. Teda – my dva holohlavci se řehoníme. Hani jen nevěřičně kouká.

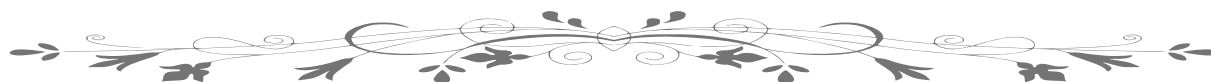
Když Brest vyhrnuje rukáv a hrdě ukazuje svou zpola zhojenou jizvu po škrábnutí ostnatým drátem, otáčí Hanka na mě své velké modré oči. Vysílají jasnou zprávu: „Tak to mi musíš do detailu povyprávět!“

Našemu řečnění pomalu dochází energie. Slova váznou. Zdá se, že už bylo objasněno vše podstatné. Posouváme se poklidným tempem zpět do přítomnosti. Potvrzuje to má otázka: „A kam jdeš? Do městečka?“ Brest vrtí hlavou a rukou mává směrem k Jonášovým. „Chci se s nimi domluvit na tom vyrovnání,“ konstatuje teď už docela chladným tónem. Přátelskost předchozích chvil mizí jako jarní sněh.

Tradá, a nyní nadchází ta pravá chvíle pro andělský zásah mé kamarádky. Sesedá z kola, otáčí se naplno k Brestovi. „Myslím, že bychom vám, my dvě,“ přitom ukazuje na sebe a na mě, „mohly něco vysvětlit.“ Okamžitě kývu hlavou jako porcelánová panenka. „Mohli bychom se sejít dole v kavárně,“ navrhuje Jonášův anděl spásy. Hned si připomínám, jak je Brestisko mlsné a nenažrané. Ještě i teď žasnu, kolik toho do sebe stačil nacpat u mé švagrové Věrušky Berušky. Proto v mžiku dodávám: „Víš, mají tam bombové zákusky, domácí. A ta káva...“ Kroutím obdivně očima a málem si olizuju jazykem špinavé rty.

To zabírá. Tatam je počáteční váhání. „Dobře, kdy?“ jde naše budoucí oběť přímo k věci. Rychle se domlouváme. A najednou je u našeho plotu zas pusto a prázdno. Andělíček odfrčel na kole pro bylinky, Brestisko odcaprtalo zpět do své rezidence. Zbyli jsme si tu jen my dva, sirotci – já a nezníčitelný pýr. A myšlenky na zítřejší schůzku...

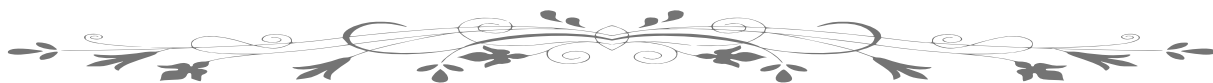
Halóóó, milí čtenáři! S tou obětí to nemyslíme vážně. Ale no tak, drahouškové, nechceme ho otrávit, a tak zbavit Jonášovy povinnosti zaplatit odškodné. Zač nás máte 😊. Chceme jenom trošičku nalejt do Brestovic plešaté makovičky víno pochopení pro rodinu, která je v těžké životní situaci. Už chápete? Záchranná mírová mise. Tak je to!

Jami (Jarmila) Fraňková

Narodila se ve druhé polovině 20. století v Olomouci. V současnosti zakotvila na Slezsku, v kraji velmi rázovitém. Po dlouholeté pedagogické činnosti se věnuje svým koníčkům – četbě, procházkám přírodou, fotografování, kresbě malých obrázků a vaření dobrých jídel. Posledním, neméně důležitým koníčkem, je psaní krátkých básní a povídek.

Jami (Jarmila) Fraňková) Já a ti druzí

obálka Jami (Jarmila) Fraňková, canva.com

Jarmila Fraňková ©2025